

[Naslovnica](#)[Novosti](#)[Udruge](#)[Zdravlje](#)[Regulative](#) ▾[Priče ratnika](#)[Povijest](#) ▾[O nama](#)

Izdvojeno • Zdravlje

Načini manifestiranja posljedica pandemije COVID-19 u funkcioniranju djece u posebnim vrtićkim skupinama

22. listopada 2020. • by • Dora Marinić

U slučaju bilo koje krizne ili iznenadne situacije, neposredne reakcije od velikog su značaja. **Već smo pisali** o tome da su one u nekim dječjim vrtićima bile bolje, a neke od njih lošije ili nikakve. Posebne izazove imala su djeca i njihove obitelji koji svoj tranzicijski put do participiranja u inkluzivnim okruženjima prolaze kroz posebne vrtićke skupine.

Dok je tada bilo važno početno reagirati i prepoznati izazove, s odmakom od nekoliko mjeseci možemo govoriti o **posljedicama**. Ne samo o posljedicama koje se osjete u obiteljskom domu, već i o onima koje se manifestiraju u skupinama, sada kada su djeca ponovno u njih krenula. Stručnjaci koji rade s djecom u posebnim vrtićkim skupinama iznijeli su nam najveće probleme s kojima su se djeca, roditelji, ali i oni suočili po ponovnom otvaranju vrtića.

Prvi znak da će većina djece, nažalost, morati prolaziti ponovnu adaptaciju bilo je **odbijanje ulaska u sobu** te inzistiranje na izlasku iz sobe tijekom boravka u grupi. Kao jedna od manifestacija teškoća nerijetko se javljaju **nepoželjna ponašanja**. Velik broj djece koja su uključena u posebne skupine iskazuju nepoželjna ponašanja za koja postoje posebne strategije i načini regulacije. Edukacijska rehabilitatorica ističe kako su, po povratku u skupine, sva djeca iskazivala različite oblike nepoželjnih ponašanja, a uglavnom su se dotad postojeća intenzivirala. Djeca su češće bila autoagresivna i agresivna, bacala didaktičke materijale i igračke.

Kao jedan od primarnih generalnih ciljeva svakog rehabilitacijskog programa je što je moguća veća samostalnost djeteta. Rutine i samostalno sudjelovanje u svakodnevnima aktivnostima kao što su pranje ruku, hranjenje, odlazak na toalet, pospremanje igraćaka, popodnevni odmor ili sjedenje za stolom kao nikada **nisu bile naučene** i s ovim treningom morali su započeti ponovno. Ono što su djeca naučila posebnim pedagoškim pristupom i što se trebalo generalizirati u njihovim obiteljskim i društvenim okruženjima, sada je ponovno bilo na početku.

Kao jedna od ključnih preporuka je što intenzivniji boravak na otvorenom. Svakako da je iz epidemiološkog kuta gledanja jasno zašto je to važno, a i pri boravku djece u parkovima dječjih vrtića višestruke su koristi za njihov razvoj. No, kada govorimo o čitavoj grupi djece s teškoćama u razvoju, u uvjetima kada prolaze ponovnu adaptaciju, situacija je kompliciranija, pa čak možemo reći i štetna jer su se nepoželjna ponašanja ovdje intenzivirala. Djeca jednostavno **nisu mogla izdržati cijelo jutro na otvorenom** što se od njihovih odgajatelja tražilo.

U redovnim uvjetima, djecu iz posebnih skupina potiče se na kontakt i druženje s djecom iz redovnih skupina što je preduvjet za vježbu socijalnih vještina i sudjelovanje djece s teškoćama u aktivnostima s njihovim vršnjacima urednog razvoja. Djeci iz posebnih skupina sada su ovakva **druženja zabranjena**, pa čak i na otvorenom. Djeca koja su ionako segregirana cjelodnevno boravkom u posebnoj skupini, sada su segregirana još i više. Osim

veselja koje im je na taj način uskraćeno, uskraćeni su im i poticaji koje oni provedbom aktivnosti s vršnjacima iz redovnih skupina dobivaju.

Trenutne preporuke zabranjuju upotrebu različitih rastresitih i senzornih materijala (pijesak, plastelin, senzorne kutije...) koje se neizostavan dio svakodnevnih edukacijsko-rehabilitacijskih aktivnosti radi važnosti senzornih podražaja i teškoća senzorne integracije koje mahom djeca s teškoćama imaju. Izloženost senzornim podražajima od iznimne je važnosti za uspješan razvojni napredak djece. Ponovno je **sve ostalo na domišljatosti pojedinca**. Stručnjaci izrađuju senzorne materijale za svako dijete posebno, izrađuju materijale koje je moguće dezinficirati, prati ili ostavljati po 3 dana na ormaru.

Osim otežane komunikacije s roditeljima radi prekratkih kontakata, stručnjaci ističu i čest problem komunikacije s djecom radi nošenja zaštitnih maski. Djeca iz ovih skupina često imaju složene komunikacijske potrebe i **zaštitne maske postale su dodatna barijera**. No kako i sami stručnjaci ističu, to je nešto na što se već nekako privikavaju. I djeca i oni.

Nakon prikaza rada posebnih skupina i trenutnog (ne)funkcioniranja nameće se pitanje kako bi ova djeca proživjela još jedno **izuzimanje iz skupina** i koliko bi ih to usporilo u cilju što ravnopravnijeg sudjelovanja u okolini. Također, jasno je da podrška djeci i obiteljima uvelike ovisi volji i kreativnosti pojedinaca – stručnjaka koji rade s djecom, a oni pak o politici i vodstvu dječjih vrtića. U svim strategijama koje se donose i pripremama za nove scenarije, pokoja stranica treba se posebno izdvojiti za ovu skupinu djece, njihove obitelji i stručnjake koji s njima rade.

*Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

O autoru

Dora Marinić

Magistra edukacijske rehabilitacije. Vlasnica obrta Sinapsus, kabineta za edukacijsko-rehabilitacijsku podršku. Voli povijest, prirodu i životinje. Slobodno vrijeme provodi putujući i otkrivajući skrivene kutke Lijepe naše.